

audiëntie af, schrijft Vandeweyer, en hij geeft als hoofdverklaring: “*De koning vreesde de splitsing van het land onder impuls van de wallinganten die zich immers verbonden hadden met belangrijke groepen binnen de liberale en socialistische opinie. Het communautaire dispuut werd dus versterkt door de tegenstelling klerikaal-antiklerikaal en stad tegenover platteland. De koning kwam vanaf dan achter de schermen tussen om de Vlaamse eisen zoveel mogelijk af te zwakken om zo de Walen en de verfranste Vlamingen te sussen.*”

[Lode Wils]

Luc Vandeweyer, Van Senator tot Koning. De Vlaamse Beweging en Albert I, in: *Museum Dynasticum*, jg. XX, 2008, nr. 2, pp. 20-35 Dit artikel sluit aan bij de triptiek waarmee dit nummer van *Wetenschappelijke tijdingen* opent. Terwijl Leopold II nooit Nederlands sprak in het openbaar, zelfs niet toen hij in 1906 een delegatie ontving van het Nederlands Taal- en Letterkundig Congres, had de kroonprins Albert dat herhaaldelijk gedaan bij bezoeken in het Vlaamse land. Dat werd door de flaminganten bejubeld, en die hoopten hem tot belangrijker symbolische uitspraken te bewegen. Ze verkregen niet dat hij bij zijn intrede in de Senaat de eed in beide talen zou afleggen, maar op voorstel van de eerste minister Schollaert deed hij dat wel bij zijn troonsbestijging, in 1909. Een heel aantal flamingantische verenigingen poogde toen te bekomen dat een delegatie in audiëntie zou worden ontvangen, zogezegd om hem te bedanken voor dat gebaar, maar in feite om de Vlaamse achterstelling fundamenteel aan te kaarten. Het koninklijk paleis wees die